

ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΓΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΖΗΤΙΑΝΩΝ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΑΣ

Άρθρο του Χρηστού Α. Κατσαρού (Chris Sintiki)

Ένα περίεργο φαινόμενο παρατηρείται τον τελευταίο μήνα στην πόλη μας: πρόκειται για τη ραγδαία αύξηση των αστέγων, αλλά και των επισιτών.

Τίποτε το ασυνήθιστο, θα μπορούσε να σκεφτεί κάποιος, με δεδομένη την οικονομική κρίση που διέλυσε τις ζωές πολλών συμπολιτών μας. Είναι όμως όντως έτσι τα πράγματα ή η αλήθεια καλύπτεται από κάποιο μανδύα που κανείς δεν μπόρεσε στον κόπο να τραβήξει;

Ήδη σε άλλες πόλεις της Ελλάδας υπάρχουν καταγγελίες ότι οργανωμένα κυκλώματα απαιτείται από τις γειτονικές χώρες των Βαλκανίων καταφθάνουν με διάφορα μέσα στην επικράτεια και εκμεταλλευόμενα την κοινωνική ευαισθησία των συμπολιτών μας, ιδιαίτερα κατά την εορταστική περίοδο των Χριστουγέννων, κάνουν

χρυσές δουλειές. Οι εικόνες κανείς και γνωστές σε όλους μας: ένα χέρι απλωμένο, μια ταμπέλα με τη λέξη ΠΕΙΝΑΩ γραμμένη επάνω της που σου ματώνει την ψυχή, δύο παιδικά μάτια ή μία μαντα που σε κοιτάζει με απόγνωση. Για να επιτεί-

νουν τις τύψεις μας, επιλέγουν ενίοτε και σημεία μπροστά από εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία ή καφετέριες, έτσι για να τονίσουν τη δική τους μίερα έναντι της δικής μας υποτιθέεται καλοζωίας. Ένα άλλο καλό σημείο είναι οι εκκλησίες, εκεί όπου θεός δε θεός το θρησκευτικό φιλότιμο δεν σε αφήνει να μείνεις αδιάφορος. Τέλος, τα φανάρια με την κυκλοφοριακή κίνηση που παρατηρείται είναι ένας άλλος αγχωμένος, προσωρινός για αυτές τις κοινωνικές ομάδες των επαγγελματιών ζητιάνων. Άλλωστε δεν είναι λίγες οι φορές που και κατά το παρελθόν ακούσαμε για εκατομμυριούχους επαίτες που ζούσαν κάτω από δάσες συνθήκες για να συγγινού τον κόσμο.

Πέρα όμως από αυτούς που τους χαρακτηρίζει η νόσος του αποθροαιρισμού με κάθε μέσο, δεν μπορούμε να αρνηθούμε και την καινούρια κοινωνική πραγματικότητα των ανθρώπων που μέχρι χτες είχαν δουλειά, σπίτι, οικογένεια και έκαναν όνειρα. Πολλοί από αυτούς στέκονται πλέον με τις ώρες στις πολυάνθρωπες ουρές των συσσιτίων των δήμων ή των ενστίμων, κάποιοι άλλοι ψά-



χνουν στους κάδους απορριμμάτων, άλλοι φανερά κι άλλοι πιο διακριτικά προσέχοντας να μη γίνουν αντιληπτοί και στιγματιστούν. Τα κοινωνικά παντοπωλεία και τα κοινωνικά ιατρεία για τους πιο ενδεείς συμπολίτες μας, έχουν πλέον μπει στη ζωή μας για τα καλά.

Σαφώς το φαινόμενο δεν είναι τοπικό ούτε εστιάζεται μόνο στον ελληνικό χώρο, αλλά είναι απλωμένο σε ολόκληρη τη γηραιά ήπειρο, αλλά και παντού ανά την υφήλιο, αποδεικνύει όμως περίτρανα το έλλειμμα κοινωνικής και προνοιακής πολιτικής που υπάρχει στη χώρα μας ήδη από παλαιότερα, αλλά κυρίως την τελευταία τριετία, από τότε δηλαδή που έγιναν οι πρώτες περικοπές στα πλέον

αυτονομία δικαιώματα κάθε πολίτη που έχει ανάγκη από τη στήριξη του κράτους.

Κι αν η εξασφάλιση τροφής καλύπτεται με κάποιο τρόπο, τι γίνεται με τη στέγαση; Και κατά το παρελθόν, θα μπορούσε να ισχυριστεί κανείς, δεν έλλειπαν αυτοί που για κάποιους λόγους έμεναν άστεγοι και αναγκάζονταν να κοιμούνται στα παγκάκια ή σε εγκαταλελειμμένα κτίρια ή ακόμα και σε παλιά βιογόνια τρένων. Σε μια Ελλάδα όμως του ευδαιμονισμού, όπου ο καθένας ονειρευόταν διακοπές στο νησί των ανέμων και να αγοράσει το νέο μοντέλο του τάδε κινητού τηλεφώνου και άλλα παρόμοια, τραγικές καταστάσεις σαν αυτές που έβλεπαν το φως της ημέρας που και που,

έμιαζαν να μην ενδιαφέρουν κανέναν, πέρα από τους ιδιαίτερα συνειδητοποιημένους. Στην σημερινή κοινωνία όμως που ανά πάσα στιγμή μπορεί ο καθένας από μας να βρεθεί σε αυτή τη θέση η αδιαφορία είναι εγκληματική και ασυγχώρητη.

Σε κάθε περίπτωση, πέρα από τη προσωπική ευαισθητοποίηση του καθενός που είναι αναγκαία, οι κοινωνικές υπηρεσίες του Δήμου θα πρέπει να σκύψουν πάνω σε αυτά τα θέματα και να βρουν λύση στο οξύτατο πρόβλημα της στέγασης κάποιων συμπολιτών μας που βρίσκονται σε δύσκολη θέση. Αν οι κοινωνικοί φορείς δεν ευαισθητοποιηθούν τώρα τότε άραγε θα το κάνουν; Λίγες άραγε θα το κάνουν; Λίγες άραγε θα δωρεάν γεύματα Χριστουγέννα κι ένα την Πρωτοχρονιά; Έχει σκεφτεί κανείς πως θα ζήσουν αυτοί οι άνθρωποι μέχρι το επόμενο δωρεάν γεύμα την Κυριακή του Πάσχα και μετά όλη την υπόλοιπη χρονιά; Άραγε ποιος θα ευδύνεται αν βρεθούμε μπροστά σε αφιχνίδες αυτοκτονίες αστέγων ή σε θανάτους λόγω ελλειψούς ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης, πείνας ή ψύχους; Πολλοί από αυτούς είναι άνθρωποι που κατείχαν μια καλή θέση στην κοινωνία και με υψηλό μορφωτικό επίπεδο, δεν

σημείωναν επομένως σε κάποια προβληματική κοινωνική ομάδα που αρνείται να δουλέψει, αλλά αντίθετα σε μια ευαίσθητη κοινωνική πλέον ομάδα, αυτή των νεώτερων, που ψάχνει απεγνωσμένα για δουλειά. Και σε αυτό το σημείο πάλι, η συμβολή των φορέων και των υπηρεσιών θα μπορούσε να είναι καθοριστική - ως μην ξεχνάμε ότι τα δημοτικά γραφεία ευρέσεως εργασίας και οι δημοτικοί ξενώνες φιλοξενίας αστέγων είναι μια πραγματικότητα στις χώρες του εξωτερικού. Σε τελευταία ανάλυση, είναι κι αυτοί πολίτες από τους οποίους ζητείται η ψήφος τους κάθε φορά και που πρέπει να τυχόν του ίδιου σεβασμού και της ίδιας προσοχής από την πολιτεία όπως ακριβώς και οποιοσδήποτε άλλος συμπολίτης μας.

Όσο για το ζήτημα των κυκλωμάτων επαγγελματικής επαίειας, η δημοτική αστυνομία πρέπει να επιληφθεί του θέματος προκειμένου να ξεχωρίσει η ήρα από το σπύρι ώστε να βοηθηθούν αυτοί που πραγματικά έχουν ανάγκη. Μέχρι τότε... βλέπουμε! Α, και Καλό Χριστούγεννα στη ζέση του σπιτιού μας!

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΚΑΤΣΑΡΟΣ (CHRIS SINTIKI).

Ταχ. Δ/ση: Λιβαδιά Σιντικής